

אורות ישראל א'

יג. אי אפשר לאדם להפרד מדבקות האלהית, ואי אפשר לנכנס ישראל להפרד מצור ישעה אור ד' אלהי ישראל. אבל אי אפשרות הנאות, החלכת ומופיעה בכל הדורות, יש בה הכרח טבעי, שאיננו נותן מקום לבהירות הדעת לגלות את פעולתה. על כן באים ימים שתרדמה נופלת על האדם, והפרצופים ננסרים זה מזה עד שהפירוד הגמור נעשה אפשרי, ובכללות התרדמה במקום צלע מחוברת, חיבור טבעי, גב לגב, עומדת תפארת אדם בכליל הדדה, שהבחירה השכלית מכרת לו מר. זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי, והעולם מתכוונן בהופעת חיים ותולדות קיימות עדי עד. האפשרויות לדבר „גבוהה גבוהה“, על דבר שמד, על דבר כפירה, על דבר פירודים מוחלטים, הן תולדותיה של הנסירה, המביאה לידי ההתאחדות הגמורה, הצורית ההפשית, „כמשוש חתן על כלה ישיש עליך אלהיך“. החזיון מתגלה ביחוש של תורה אל האומה, שהחיבור הטבעי הולך ומתפרד ע"י הנסירה התרדמית, וגמר הנסירה הוא תוכן הבנין, המביא לאחדות משוכללת, תורה תורת ללומדיה, וכל בנין למודי ד' ורב שלום בנין.

ת. ערך התחיה

אנכית

הדבקות בד' היא התשוקה היותר טבעית לאדם. מה שהיא בכל המצוי כולו בצורה אלמה וחרשת, בצורה בחנית, נפתחת באדם בצורה מושכלת והרגשית. אין התשוקה של הדבקות המוחלטת באלהים חיים, באור אינסוף, דבר שאפשר להיות חלופו בטבע ההויה. כשם שאנו מוכרחים להיות, להיות נזונים ומתגדלים, כך מוכרחים אנו להיות דבקים בד'. הדבקות הנתבעת ממנו בכל מלא נשמתנו מוכרחת היא להיות הולכת ומתפתחת בנו, הולכת ומתעמקת בהרגש, הולכת ומתחזקת בהכרת ותבונה. בשום אופן לא תוכל האנושיות וגם כל ההויה להיות בלא הזרם של תשוקת הדבקות האלהית, החי המיד בקרבת אף עלפי שהוא באופן סתום ונעלם.

פראט א'

כ' ויברא אלהים את האדם בצלמו
בצלם אלהים ברא אתו זכר ונקבה ברא אתם:

רש

זכר

ונקבה ברא אתם. ולהלן באו אומר ויקח אדם מללעותיו וגו' במדרש אגדה סבראנו שני פרטפים כהיה ראשונה ואחר כך חלקם, ופשוטו של מקרא מלא אודיען סבראנו שניהם נשקו ולא פירש כל כילד כרייתן ופירש כל במקום אחד:

פירק ב'

כ' ויאמר האדם זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת
כ' ויקרא אשה כי מאיש לקחה זאת: על-כן יעזוב איש את-
כ' אביו ואת-אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד:

אנחנו נקח מן הטבע את העו שלה, את איחיותה,
את הסדר המדויק שלה, את התמדתה ושקידתה. את מתינותה,
ואת העמדה הבטוחה המתגלה בחזיונותיה לגבי עצמה. אבל
נשתחרר מעורונה, מפראותה, מהכרחותה העבדותית,
משליטת כונתה, וחסרון אידיאליותה. והננו אז הולכים קוממיות,
צועדים על במתי ארץ, נוחלים נחלה בלי מצרים,
לובשים עו והדר, ושוחקים ליום אחרון.